

uden at hænge den faste Ansættelse eller Ud-
sigten dertil paa Krogen, saa troer jeg, I man vil
være enig derom, at Sceneinstructeuren ikke bør
have fast Ansættelse, og Bevistet i denne Henseende
staaer endnu tilbage at føre. Det andet Punkt er
vistnok af en vigtigere, og jeg vilde næsten
kalde det, mere kilden Natur, det er, hvorvidt
man, som det er blevet sagt, skal „fordømme
Balletten til Døden“. Det er ganske natur-
ligt, at man, i en Forhandling om en saa æsthe-
tisk Gjenstand, som Theatret, ogsaa let kommer
til at bruge Talemaader, der have en vis
æsthetisk Klang, uden nøie at veie deres Sand-
hed, og jeg maa i denne Henseende sige, at
jeg virkelig ikke kan indrømme, at en Fordoms-
melfesdom eller Dødsdom over Balletten skulde
ligge i det, som Udvalget har foreslaaet. Der
er i det Hele Noget, som det forekommer mig
burde have været taget i Betænkning af Bal-
lettens Forsvarere, og det er, at den Mand,
ved hvem Balletten i Danmark er blevet til
det, som den nu er, ved hvem Balletten, saa
at sige, har hævet sig til det høie Stade, at
man nu anseer det, at ville unddrage Ballet-
personalet kongelig Ansættelse, for at være en
æsthetisk Bannhelligelse, at denne Mand paa en
Maade selv ikke er kongeligt ansat, men at han
derimod staaer i Contractsforshold til Theatret
— netop i et saadant Contractsforshold, som
man vil have, at alle andre Kunstnere af hans
Art og at hele Dandspersonalet skal staae i.
Han har en Contract paa visse Aar, og, om
man ogsaa i en senere Forsnyelse af denne Con-
tract har sikret hans Enke eller paa en Maade
ham selv, Noget, som ligner en Pensionsbe-
rettigelse, saa er dette dog, saavidt jeg veed,
for det Første en Modification af det oprinde-
lige Forshold, og for det Andet er den tilfagte
Pension selv kun i alt Fald et Vilkaar i den
afsluttede Contract, istedetfor hvilket man jo
kunde sætte et andet Vilkaar. Det forekommer
mig dog, at man burde tage dette i Betænk-
ning, naar man vil antyde, at det skulde være
en saa ganske besynderlig Tanke og det Samme
som at affige Dødsdom over Balletten, at man
igrunden ikke vil Andet, end at det hele Bal-
letpersonale skal træde i den samme Stilling
til Theatret, hvori den udmærkede Mand staaer,
med hvem Balletten hos os staaer og falder,

og med hvem der er afsluttet en Contract, der
kun gjælder i nogle saa Aar. Dernæst har
man sagt: Ja, det kunde være meget rigtigt,
at man vil slaae Balletten ihjel, isald den al-
lerede var død. Thi det er dog vel igrunden
det, som man siger, naar man paastaar, at
Forslaget for Diebliffet idetmindste er ubetime-
ligt, da Balletten lever et kraftfuldt Liv; var
den derimod død, vilde man ikke have Noget
imod, at den, som man har kaldt det, blev
dømt til Døde. Det er egentlig det, man
har sagt; men man maa desuden vel
lægge Mærke til, at det dog ikke ganske
forholder sig saaledes, som man har villet frem-
stille det, eller idetmindste maa man haabe, at
det ikke vil være Tilfældet under en Bestyrelse,
som den bør være. Skulde virkelig al Lyst til
at gaae frem reent ophøre, fordi man i denne
Lov bestemmer, at ikke Flere skulde kunne an-
sættes fast ved Dandsen? For det Første vilde
jo det hele Personale, som nu er kongeligt an-
sat, efter Lovudkastets egne Ord beholde alle
de Rettigheder, som det nu har, og hvorledes
skulde det da kunne paaskydes som Grund for
deres mindre Iver i Tjenesten, at ingen An-
dre i Fremtiden kunde komme til at nyde den
Forsrettighed, af hvilken de ere i Besiddelse?
Men dernæst er jo for det Andet Tilgangen i
dette Fag ingenlunde lukket, saalænge Bestyrel-
sen efter Contracter kan ansætte dem, hvortil
Balletten trænger, og man, isald denne Kunst-
art virkelig ikke er saa kostbar, har Naad der-
til. Men, har man sagt, vi maae binde
Balletpersonalet fast til Theatret, fordi vi, —
jeg husker virkelig ikke de enkelte Udtryk nøie,
men man indklædte det i meget smukke Ord,
hvis Mening var, at vi ellers ikke i denne
„cosmopolitiske“ Kunst, som man kaldte Dands-
sen, kunne udholde Concurrence med fremmede
Nationer. Ja, jeg nægter ikke, at jeg, om-
endstjøndt jeg villigt erkender Ballettens Betyd-
ning som Kunstart, dog vilde trøste mig, om
vi end ikke kunne udholde Concurrencen med
fremmede Nationer i denne Henseende, isald vi
blot vare saa lykkelige i alle andre vigtigere
Henseender at gjøre det. Men den hele Paa-
stand er ikke lidet besynderlig, da vor Theaters-
historie nu, da Balletpersonalet er kongeligt
ansat, frembyder et Par Exempler paa, at